

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΟΙ ΘΕΣΜΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ ΩΣ ΘΕΣΜΟΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΕΚΦΡΑΣΗΣ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

Η υλοποίηση του σχεδίου ΚΑΟ σε ότι αφορά τους κοινωνικούς σκοπούς και τα μέσα που **έχουν τεθεί απαιτεί όπως είναι προφανές συλλογική συγκρότηση σε δευτεροβάθμιο και τριτοβάθμιο επίπεδο**

για να υπάρχει αφενός συλλογική έκφραση προς τους άλλους θεσμούς της πολιτείας αλλά και για να λειτουργήσει ως συλλογικός νους της κοινωνικής οικονομίας.

Αυτή η δευτεροβάθμια συγκρότηση μπορεί να γίνει μέσα από τους Περιφερειακούς Θεσμούς κοινωνικής οικονομίας που από ενώσεις –συμπράξεις θα προκύψουν μέσα από συλλογικές δημοκρατικές διαδικασίες.

Μέχρι σήμερα ο χώρος αυτός είναι κατακερματισμένος εξ αιτίας και του γεγονότος ότι οι πόροι κατευθύνονται μέσα από τις προσκλήσεις των υπουργείων σε ευκαιριακές συμπράξεις και όχι ενώσεις θεσμικού χαρακτήρα.

Για παράδειγμα η πρόσκληση για τους « **περιφερειακούς Μηχανισμούς οικονομίας κοινωνικής»**

που βρίσκεται σε εξέλιξη αυτή την περίοδο ευνοεί τις συμπράξεις με αλλότριους φορείς από την κοινωνική οικονομία όπως,

αναπτυξιακές εταιρίες των Δήμων και περιφερειών, ιδιωτικές κερδοσκοπικές εταιρίες και συνδικαλιστικές οργανώσεις

εργοδοτών και στην πράξη εξοστρακίζει και περιθωριοποιεί τις αυθεντικές Κοινωνικές επιχειρήσεις και κοινωνικούς συνεταιρισμούς.

Δεν τις αποκλείει τυπικά βέβαια από το να συμμετέχουν στις συμπράξεις αλλά με κριτήρια μεγέθους που μπαίνουν δημιουργείται αθέμιτος ανταγωνισμός.

Έτσι για παράδειγμα στις 24 προτάσεις που κατατέθηκαν για όλες τις Περιφέρειες της χώρας στις 20 από αυτές συντονιστές εταιροι είναι αναπτυξιακές εταιρείες των Δήμων για να απορροφήσουν και την μερίδα του λέοντος από τους πόρους.

Οι Περιφερειακοί θεσμοί κοινωνικής οικονομίας

ως ενώσεις κοινωνικών επιχειρήσεων και Συνεταιρισμών σε κάθε περιφέρεια όχι μόνο μπορούν να βάλουν ένα τέλος της κατασπατάλησης των κοινοτικών πόρων προς αλλότριους σκοπούς αλλά να αξιοποιήσουν και για πρώτη φορά στην χώρα μας το κοινωνικό κεφάλαιο της αλληλεγγύης και του εθελοντισμού όπως γίνεται σε κάθε πολιτισμένη χώρα.

Οι Περιφερειακοί θεσμοί κοινωνικής οικονομίας

είναι το εργαλείο επίσης για κοινωνικό δημοκρατικό έλεγχο και την καταπολέμηση της

διαφθοράς σε σχέση με τα κοινοτικά προγράμματα αφού, θα κάνουν εφικτό το στόχο για δημόσια διαβούλευση, διαφάνεια και διάχυση των πόρων προς τα χαμηλότερα στρώματα της κοινωνίας που αντιμετωπίζουν την το φάσμα της φτώχειας και ανεργίας.

Αντί λοιπόν για «

περιφερειακούς Μηχανισμούς κοινωνικής οικονομίας»

που εκφράζουν

την λογική της συντεχνίας απορρόφησης προγραμμάτων στη χώρας

προς αλλότριους

σκοπούς

,
αλλάζοντας μόνο μια λέξη να τους πούμε

Περιφερειακούς θεσμούς κοινωνικής οικονομίας

για να αλλάξουμε και όλη τη λογική και φιλοσοφία του προγράμματος που πρέπει να

απευθύνεται στους πολλούς που βρίσκονται σε ανέχεια και όχι στους λίγους που θέλουν να πλουτίσουν μέσω των προγραμμάτων αυτών.

Ο εναλλακτικός μηχανισμός για την Κοινωνική Οικονομία

Υπάρχει ένα πρόσφατο παράδειγμα που δείχνει ότι η κρατική γραφειοκρατία δεν αλλάζει εύκολα νοοτροπία. Στις 15 Δεκεμβρίου έληξε η πρόσκληση για την υποβολή προτάσεων για τη δημιουργία περιφερειακών μηχανισμών Κοινωνικής Οικονομίας και κατατέθηκαν 24 προτάσεις για τις 13 περιφέρειες της χώρας στο Υπουργείο Εργασίας, στην ειδική μονάδα ΕΥΚΕΚΟ.

Βασική αρχή του προγράμματος που αναφερόταν και στην πρόσκληση ήταν η οργάνωση από τα κάτω των αναπτυξιακών συμπράξεων ώστε να εκπροσωπηθούν σε αυτές οι φορείς που προάγουν την ανάπτυξη του τρίτου πυλώνα της οικονομίας.

Στην πραγματικότητα όμως συνέβη το αντίθετο. Στις κατατεθειμένες προτάσεις κυριαρχούν οι αναπτυξιακές εταιρείες των Δήμων, των Περιφερειών και του δημοσίου και οι κοινωνικές επιχειρήσεις και οι κοινωνικοί συνεταιρισμοί που θα έπρεπε να είναι πρωταγωνιστές, έχουν ασήμαντη συμμετοχή τόσο στην υλοποίηση όσο και στον προϋπολογισμό.

Ενδεχομένως υπάρχουν 2-3 εξαιρέσεις πρωτοβουλιών από τα κάτω που δεν αλλάζουν όμως τη συνολική εικόνα που επικράτησε. Έτσι η τύχη αυτού του προγράμματος δεν αναμένεται να είναι και πολύ διαφορετική από όσα προηγήθηκαν μ το πρόγραμμα equal και τα

προγράμματα ΤΟΠΕΚΟ και ΤοπΣΑ.

Δηλ.η ανάπτυξη της κοινωνικής οικονομίας στα χαρτιά και η σπατάλη των πόρων σε κάθε είδους διαμεσολαβητές και εταιρίες του δημοσίου που χρησιμοποιούν τους πόρους για τη μισθοδοσία των υπαλλήλων τους.

Οι πόροι όχι μόνο δεν πάνε στον αντικειμενικό προορισμό τους που είναι η ανάπτυξη της κοινωνικής οικονομίας αλλά με προσχηματικό τρόπο κατευθύνονται για τη μισθοδοσία παρείσακτων εταιριών του δημοσίου και της τοπικής αυτοδιοίκησης που συντηρούνται με αυτόν τον τρόπο.

Πρόκειται για εταιρίες που αντικειμενικά θα έπρεπε να έχουν κλείσει σύμφωνα με το κεντρικό κυβερνητικό σχεδιασμό και τις οδηγίες της ΕΕ, αλλά συντηρούνται και παρατείνουν την λειτουργία τους με βάση το πελατειακό πολιτικό σύστημα. Επειδή πρόκειται για μια προκλητική πολιτική συμπεριφορά που γίνεται κατά παραβίαση του κοινοτικού δικαίου, μια οργανωμένη καταγγελία από τις ΟΚΠ μπορεί να εγείρει και νομικές συνέπειες για αυτούς που σχεδίασαν και υλοποίησαν το πρόγραμμα κατ' αυτόν τον τρόπο.

Είναι σαφές με βάση τις κοινοτικές οδηγίες για τη διαχείριση του ΕΣΠΑ ότι δεν μπορούν να διοχετεύονται πόροι άμεσα ή έμμεσα για μισθούς υπαλλήλων που εργάζονται στο δημόσιο ή σε εταιρίες του Δημοσίου και της Τοπικής Αυτοδιοίκησης.

Στην προκειμένη περίπτωση με προσχηματικό τρόπο διοχετεύονται πόροι του ΕΚΤ για τη πάγια μισθοδοσία υπαλλήλων αναπτυξιακών εταιριών του δημοσίου με το πρόσχημα ότι κάνουν συμβουλευτικό, εκπαιδευτικό ή οργανωτικό έργο για την κοινωνική οικονομία.

Τι θα μπορούσε όμως εναλλακτικά το περιγράψαμε στην αρχή:

Περιφερειακοί θεσμοί κοινωνικής οικονομίας

οι οποίοι θα συγκροτούνται από τις ενώσεις των κοινωνικών επιχειρήσεων και κοινωνικών συνεταιρισμών όπως γίνεται σε κάθε άλλη Ευρωπαϊκή χώρα που λειτουργούν οι δημοκρατικοί θεσμοί και το κράτος δικαίου.

Θεσμοί που θα κάνουν εφικτό το στόχο για δημόσια διαβούλευση, διαφάνεια και διάχυση των πόρων προς τα χαμηλότερα στρώματα της κοινωνίας που αντιμετωπίζουν την το φάσμα της φτώχειας και ανεργίας

1.

Δημιουργώντας ένα οριζόντιο επικοινωνιακό μηχανισμό και δικτύωση διάχυσης γνώσης, ενημέρωσης και σημασίας της Κ.Ο

2.

Δημιουργώντας βάση ζωντανής ανοιχτής επικοινωνίας σε κάθε περιφέρεια με κοινωνικά πολιτικά καφενεία – εντευκτήρια διαρκούς επιμόρφωσης για την κοινωνική οικονομία.

3.

Αξιοποιώντας ανενεργούς πόρους της Τοπικής Αυτοδιοίκησης, της εκκλησίας κ.α. οργανισμών (κτίρια, αγροκτήματα για θερμοκοιτίδες κοινωνικών συνεταιρισμών και κοινωνικών αγροκτημάτων, θέματα για τα οποία έχουμε κατά καιρούς δημοσιεύσει σχετικά άρθρα).

Ένα ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ προγράμματος

ΠΡΟΤΑΣΗ ΚΟΙΝΩΦΕΛΟΥΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

για την αντιμετώπιση της φτώχειας και ανθρωπιστικής κρίσης

ΣΚΟΠΟΣ

Σκοπός του προγράμματος είναι η

αντιμετώπιση

της ανθρωπιστικής κρίσης μέσω της συνεργασίας των εθελοντικών οργανώσεων της κοινωνίας των πολιτών στο χώρο της

σίτισης, της στέγης, της υγείας, της κοινωνικής γεωργίας

και της εκπαίδευσης, με την σύμπραξη των ΟΤΑ α' βαθμού και των ΝΠΔΔ.

Απώτερος σκοπός είναι η

δημιουργία

κοινωνικού υποκειμένου για την προώθηση της κοινωνικής Οικονομίας και της κοινωνικής επιχειρηματικότητας για την πολλαπλασιαστικότητα των κοινωνικών ωφελημάτων .

Η

ανάδειξη και η προστασία

ορεινών περιοχών της χώρας με στόχο τον οικοτουρισμό και τον βιοτουρισμό.

ΔΙΚΑΙΟΥΧΟΙ

.

Οι εθελοντικές οργανώσεις της κοινωνίας των πολιτών, σύλλογοι, ΑΜΚΕ, ΚΟΙΝΣΕΠ.

.

Συμπράττοντες φορείς οι ΟΤΑ α' βαθμού και τα ΝΠΔΔ

ΩΦΕΛΟΥΜΕΝΟΙ

.

Άμεσα ωφελούμενοι ως 100,000 άτομα κατά προτεραιότητα από ευάλωτες κοινωνικές ομάδες.

.

Άμεσα ωφελούμενοι ως 5,000 άτομα που θα προσληφθούν.

.

Έμμεσα ωφελούμενοι ως 1,000 δικαιούχοι - εθελοντικές οργανώσεις (σύλλογοι, ΑΜΚΕ, σωματεία εργαζομένων) και οι αντίστοιχοι συμπράττοντες ΟΤΑ και ΝΠΔΔ.

Διάρκεια

προγράμματος 1 έτος.

ΠΡΟΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ- ΚΟΣΤΗ

Συνολικός προϋπολογισμός: 100,000,000 ευρώ

Ανά δικαιούχο από 60,000 ως 130,000 ευρώ.

ΚΑΤΑΝΟΜΗ ΠΡΟΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ ΑΝΑ ΔΡΑΣΗ

Δ1	σίτιση	100	25	55	20	5,000 μερίδες τροφής
Δ2	κοινωνική φροντίδα σε ενήλικες και ΑμεΑ	20		20		40,000 επισκέψεις
Δ3	κοινωνικά Ιατρεία	50	30	20		60,000 επισκέψεις
Δ4	κοινωνικά φροντιστήρια		10	20		10,000 μαθητές

Δ5	κοινωνικοί ξενώ νες	50	30	20	3,000 φιλοξενούμενα άτομα
Δ6	κοινωνικά αρωκτήματα		20	20	ποσότητες αγροτικών προϊόντων
Δ7	φύλαξη και καθαρισμός των δασών			20	

* Λειτουργικά κόστη: λογιστική υποστήριξη, ενοίκια, λογαριασμοί και εξοπλισμός γραφείων, αναλώσιμα, έξοδα κίνησης, ιστοσελίδες και κοινωνικά μέσα δικτύωσης). Επί σης θα δημιουργηθούν 1,000 δικτυακές πύλες για προβολή των δράσεων (λειτουργικό κόστος).

ΠΟΙΟΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΤΑΣΗΣ

1.

Η αντιστροφή της κατανομής των διαθέσιμων πόρων από τους διαμεσολαβητές, προς την παραγωγή προϊόντων και υπηρεσιών και προς την δημιουργία θέσεων εργασίας με προοπτική την κοινωνική επιχειρηματικότητα. Με δεδομένη την επιδείνωση της ανθρωπιστικής κρίσης στην χώρα, είναι επείγουσα ανάγκη για άμεσες εμπροσθοβαρείς δράσεις υποστήριξης του πληθυσμού στις βασικές ανάγκες όπως είναι η σίτιση, η στέγη, η υγεία και η εκπαίδευση. Αυτή άλλωστε είναι και η φιλοσοφία προγραμμάτων όπως η κοινωφελής εργασία.

2.

Η κινητοποίηση και η συμμετοχή του εθελοντισμού και του κοινωνικού κεφαλαίου πολλαπλασιάζει την αποδοτικότητα των διαθέσιμων πόρων. Ο εθελοντισμός πρόσφερε και συνεχίζει άλλωστε να προσφέρει πολλές παρόμοιες δράσεις με πενιχρά οικονομικά μέσα. Αυτός άλλωστε είναι ο αποτελεσματικότερος τρόπος δημιουργίας του κοινωνικού κεφαλαίου, του κοινωνικού υποκειμένου για την ανάπτυξη της κοινωνικής επιχειρηματικότητας στη χώρα μας.

3.

Η επιμόρφωση και η πρακτική άσκηση των ωφελουμένων σε κοινωνικές δραστηριότητες που ενδυναμώνουν τους κοινοτικούς δεσμούς και αυξάνουν το κοινωνικό όφελος.

4.

Η ανάπτυξη καλών πρακτικών από τα κάτω και σε επίπεδο γειτονιάς και χωριού.

5.

Η βιωσιμότητα των δράσεων και μετά το πέρας των χρηματοδοτήσεων, μέσω της ενεργοποίησης των ζωντανών κυττάρων της κοινότητας.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΑ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗΣ

ΑΛΛΑΓΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ – από την θεωρία στην πράξη

Η υπάρχουσα κατάσταση

Η πολιτική κατάρτισης όπως αυτή έχει διαμορφωθεί τα τελευταία 18 χρόνια έχει δημιουργήσει πολλαπλά αδιέξοδα.

Σημαντικοί κοινοτικοί πόροι εξανεμίζονται μέσω του λαβυρίνθου της νομιμοποιημένης διαφθοράς που διαστρέφει τις έννοιες και το νόημα της δια βίου μάθησης για να γίνουν οι πόροι λάφυρο της διαπλοκής οργανωμένων συμφερόντων απορρόφησης

Το ίδιο το μοντέλο που ακολουθήθηκε για την κατάρτιση είναι εξαρχής λάθος. Επειδή η εκπαίδευση στην Ελλάδα συνηθίζεται να παρέχεται σε σχολικές αίθουσες, με τον ίδιο τρόπο κρίθηκε ότι και η κατάρτιση θα γίνεται σε παρόμοιους χώρους. Έτσι δημιουργήθηκαν «σχολεία ενηλίκων», μακριά από χώρους εργασίας, δηλαδή οι εξειδικευμένοι φορείς όπως τα ΙΕΚ για την αρχική επαγγελματική κατάρτιση που ελέγχονται από το Υπ. Παιδείας και τα ΚΕΚ για την συνεχιζόμενη επαγγελματική κατάρτιση που ελέγχονται από το Υπ. Εργασίας. Η αντιγραφή ενός κακέκτυπου σχολείου για ενήλικους επέφερε μηδαμινά αποτελέσματα. Υπάρχει επικάλυψη αρμοδιοτήτων και απουσία στόχευσης.

Συνέπεια είναι ότι οι πόροι εκτρέπονται από τον αντικειμενικό προορισμό τους που είναι η αντιμετώπιση της ανεργίας και οδηγούνται στον πλουτισμό κάθε είδους μεσαζόντων. Οι πόροι δεν κατευθύνονται στους ανέργους, ούτε οδηγούν σε αύξηση νέων θέσεων εργασίας, αντιθέτως καταλήγουν σε μεσάζοντες και σε πιστοποιημένες υποδομές (αίθουσες, προσωπικό και άλλο διαχειριστικό κόστος) που επιβαρύνουν υπέρμετρα τα προγράμματα.

Οι ωφελούμενοι άνεργοι υποχρεούνται σε πολύμηνη θεωρητική κατάρτιση στα θρανία, με αποτέλεσμα να μένουν για πολλούς μήνες μακριά από εργασιακούς χώρους, να παραμένουν στην αδράνεια και να περιορίζουν τις απαιτήσεις τους στην εισπραξη του επιδόματος απλώς για την παρακολούθηση μαθημάτων.

Τα σεμινάρια δεν είναι στοχευμένα στις τοπικές παραγωγικές συνθήκες, αλλά προκηρύσσονται σε ειδικότητες που δεν έχουν προκύψει από έρευνα αναγκών και δυνατοτήτων κάθε περιοχής. Έτσι δημιουργείται το φαινόμενο των «επαγγελματιών ωφελουμένων» που περιφέρονται από σεμινάριο σε σεμινάριο κάθε είδους, με μοναδικό κίνητρο το επίδομα, (πχ σεμινάριο για «αλουμινοκατασκευές» που παρακολουθούν μόνο γυναίκες που ποτέ δεν άσκησαν αυτό το επάγγελμα, ούτε έχουν ενδιαφέρον να το

ασκήσουν).

Η πρακτική άσκηση σε επιχειρήσεις είναι μικρής διάρκειας σε σχέση με τα θεωρητικά μαθήματα, υλοποιείται μετά το πέρας της θεωρητικής κατάρτισης, δηλαδή μετά από πολύμηνη παραμονή στα θρανία. Καμιά σοβαρή επιχείρηση δεν εμπιστεύεται τον εξοπλισμό και την παραγωγική της διαδικασία σε άτομα που δεν έχουν κανένα ενδιαφέρον για το συγκεκριμένο αντικείμενο, που δεν έχει επιλέξει η ίδια, που δεν έχει εκπαιδεύσει η ίδια με τον τρόπο που αυτή γνωρίζει καλύτερα. Η συνήθης οδηγία που δίνουν οι επιχειρήσεις πρακτικής στους καταρτιζόμενους είναι «καθίστε και μην κάνετε τίποτε». Αποτέλεσμα είναι ότι στην καλύτερη περίπτωση να περιορίζονται οι ωφελούμενοι σε ένα μικρό χώρο και να βαριούνται. Γενικώς υπάρχει δυσκολία να βρεθούν σοβαρές επιχειρήσεις πρόθυμες να εμπλακούν σε αυτή την ψευδεπίγραφη διαδικασία με μοναδικό κίνητρο, όχι την αύξηση της παραγωγής της, αλλά μόνο το οικονομικό αντίτιμο με τον φορέα κατάρτισης.

Ο έλεγχος από τις διαχειριστικές αρχές είναι από ανύπαρκτος ως υποτυπώδης. Αυτό είναι γνωστό σε όλους τους εμπλεκόμενους με τις αντίστοιχες επιπτώσεις στην ποιότητα της κατάρτισης.

Το ποσά που καταλήγουν στους φορείς κατάρτισης είναι δυσανάλογα σε σχέση με όσα καταλήγουν στους ανέργους με αναλογία 7/3.

Ένα μεγάλο κομμάτι των κοινοτικών πόρων για την Δια βίου μάθησης διατίθεται μέσω του Υπ. Παιδείας μέσω της Γενικής Γραμματείας Δια Βίου Μάθησης ελέγχει τα ΙΕΚ, τα σχολεία 2ης ευκαιρίας, την δια βίου μάθηση των δήμων, το μητρώο φορέων δια βίου μάθησης, την ελληνομάθεια για τους αλλοδαπούς, το ΕΘΝΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΣΦΑΛΙΣΗ ΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ ΣΤΗ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ, το ΕΘΝΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΑΣΦΑΛΙΣΗ ΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ ΣΤΗ ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΜΑΘΗΣΗ, τις σχολές γονέων, τον οργανισμό ΕΟΠΠΕΠ που πιστοποιεί ΚΕΚ και εκπαιδευτές.

Σύμφωνα με τον ν. 3879/2010 για την ανάπτυξη της δια βίου μάθησης, το άρθρο 14 παρ. 2β και 2γ προβλέπει ότι οι φορείς άτυπης μάθησης μπορούν να είναι επίσης φορείς του κοινωνικού τομέα (ή κοινωνικοί φορείς), που λειτουργούν με τη μορφή σωματείου, ιδρύματος ή αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας ή ένωσης προσώπων και φορείς του ιδιωτικού τομέα (ή ιδιωτικοί φορείς), με οποιαδήποτε νομική μορφή.

Παρά ταύτα η δια βίου μάθηση γίνεται από δημόσιους φορείς χωρίς καμία συμμετοχή μέχρι τώρα από φορείς της κοινωνικής οικονομίας .

Αυτό έχει ως συνέπεια να μην εξυπηρετούνται οι βασικοί σκοποί της δια βίου μάθησης και ευρωπαϊκοί κανονισμοί διάθεσης των κοινοτικών πόρων για μια σειρά από λόγους.

Οι πόροι που έχουν προορισμό την δια βίου μάθηση και μάλιστα με προτεραιότητα τους ανέργους, καταλήγουν συμπλήρωμα της δημόσιας τυπικής εκπαίδευσης και πολλές φορές ως επίδοματων βολεμένων στο δημόσιο και δημόσιες επιχειρήσεις.

Και βέβαια δεν υπάρχει καμία σχέση με τις επιταγή του νόμου για την δια βίου μάθηση που είναι «η απόκτηση ή η ανάπτυξη γνώσεων, δεξιοτήτων και ικανοτήτων, οι οποίες συμβάλλουν στη διαμόρφωση μιας ολοκληρωμένης προσωπικότητας, στην επαγγελματική ένταξη και εξέλιξη του ατόμου, στην κοινωνική συνοχή, στην ανάπτυξη της ικανότητας ενεργού συμμετοχής στα κοινά και στην κοινωνική, οικονομική και πολιτιστική ανάπτυξη».

Η κατάληξη είναι να ωφελούνται οι προνομιούχοι και όχι εκείνοι που κινδυνεύουν να βρεθούν εκτός αγοράς εργασίας.

.

.

Συμπέρασμα.

.

Η κατάρτιση όπως εφαρμόζεται σήμερα είναι προσχηματική, εθίζει όλους τους εμπλεκόμενους σε ένα καθεστώς συνενοχής στο έγκλημα της κατασπατάλησης των πόρων (φορείς κατάρτισης, επιχειρήσεις πρακτικής, εκπαιδευτές, ανέργους) και κυρίως δεν δημιουργεί νέες θέσεις εργασίας.

.

Υπάρχει ανάγκη για ενιαία πολιτική επαγγελματικής κατάρτισης μέσω διυπουργικού οργάνου που θα περιλαμβάνει και την αρχική και την συνεχιζόμενη κατάρτιση.

.

Υπάρχει ανάγκη για αλλαγή φιλοσοφίας του τρόπου προκήρυξης των προγραμμάτων με στόχο την εξοικονόμηση πόρων από όπου αυτοί μπορεί να εξοικονομηθούν (πχ αίθουσες διδασκαλίας, λειτουργικά κόστη φορέων κατάρτισης) και να κατευθυνθούν στην επαγγελματική ανάπτυξη των ανέργων, στην παραγωγή προϊόντων και υπηρεσιών, δηλαδή στην παραγωγική ανασυγκρότηση της χώρας.

·

Η συμμετοχή των ζωντανών δυνάμεων της κοινωνικής οικονομίας στην κατάρτιση (πχ σύλλογοι, αστικές μη κερδοσκοπικές εταιρείες, ΚΟΙΝΣΕΠ κλπ), είναι ανύπαρκτη. Συνέπεια είναι να μην αξιοποιείται το τεράστιο κοινωνικό κεφάλαιο του εθελοντισμού της κοινωνίας των πολιτών, στην αντιμετώπιση του τεράστιου προβλήματος που την αφορά, δηλαδή της ανεργίας.

·

Δεν μπορεί να υπάρξει αντιμετώπιση της ανεργίας χωρίς την ενεργοποίηση της κοινωνίας και των χιλιάδων οργανωμένων φορέων της.

Οι προτάσεις μας.

·

Οι πόροι πρέπει να κατευθυνθούν στους ανέργους, όχι για την παρακολούθηση θεωρητικών μαθημάτων, αλλά για την στη κατάρτιση παραγωγή προϊόντων και υπηρεσιών.

·

Το παραδοτέο των προγραμμάτων, αυτό που οφείλεται να μετράται, πρέπει να είναι η παραγωγή και όχι οι υπογραφές των ανέργων σε ένα παρουσιολόγιο.

·

Το βάρος πρέπει να πέσει στην πρακτική άσκηση και όχι στην θεωρητική, σε αναλογία πχ 5/1. Η κατάρτιση πρέπει να γίνεται μέσα στον χώρο εργασίας και όχι σε αίθουσες διδασκαλίας.

·

Δεν απαιτούνται πιστοποιημένες δομές για τα θεωρητικά μαθήματα, που αυξάνουν αναίτιως το κόστος. Τα θεωρητικά μαθήματα μπορούν να γίνονται σε σχολεία ή άλλους χώρους που διαθέτουν οι ΟΤΑ, στην περίπτωση που οι επιχειρήσεις δεν έχουν κατάλληλους χώρους.

·

Δικαιούχοι των προγραμμάτων κατάρτισης πρέπει να είναι οι επιχειρήσεις, τα κλαδικά σωματεία εργαζομένων (πχ Εργατικά Κέντρα), αλλά και οι ΚΟΙΝΣΕΠ και οι άλλες φορείς κοινωνικής οικονομίας και εθελοντισμού, όπως οι σύλλογοι, οι ΑΜΚΕ, τα ιδρύματα, όπως προβλέπεται άλλωστε και από τον ν. 3879/2010. Προϋπόθεση ασφαλώς είναι να μπορούν οι

φορείς αυτοί να σχεδιάσουν οι ίδιοι ένα πρόγραμμα κατάρτισης, να επιλέξουν οι ίδιοι τους ανέργους που θέλουν να εκπαιδευτούν (10-20 άτομα), να μπορούν να τους εκπαιδεύσουν στον χώρο εργασίας και να έχουν στόχο την αύξηση της τοπικής παραγωγής, την ανάπτυξη της καινοτομίας και την εισαγωγή νέων τεχνολογιών. Συνεπώς οι ειδικότητες πάνω στις οποίες θα εκπαιδεύονται οι άνεργοι δεν μπορεί να είναι αρμοδιότητα κάποιων γραφείων, αλλά της ζωντανής τοπικής αγοράς εργασίας.

.

Οι πόροι πρέπει να διαχυθούν σε πολλά μικρά έργα. Οι φορείς κατάρτισης δεν μπορούν να είναι κλειστό επάγγελμα ολιγάριθμων ειδικών που καρπούνται τεράστια ποσά ο καθένας.

.

Η παρακολούθηση, ο έλεγχος και η αξιολόγηση των προγραμμάτων κατάρτισης πρέπει να γίνεται σε δύο επίπεδα. Πρώτο, το διοικητικό που θα αναλαμβάνουν οι υπηρεσίες της περιφέρειας και όχι της κεντρικής διοίκησης, που πρέπει να στελεχωθούν καταλλήλως. Σημαντικότερος όμως πρέπει να είναι ο κοινωνικός έλεγχος. Αυτό σημαίνει διαφάνεια που μπορεί να γίνεται με ανάρτηση της όλης διαδικασίας στο διαδίκτυο σε ζωντανό χρόνο και δημόσια παρουσίαση των προγραμμάτων πριν την έναρξή τους, αλλά και στο τέλος τους.

.

Πρέπει να εξεταστεί η σύγκλιση της αρχικής επαγγελματικής κατάρτισης και της συνεχιζόμενης επαγγελματικής κατάρτισης υπό νέο καθεστώς καθώς και οι δύο μορφές κατάρτισης έχουν στόχο την ένταξη, επανένταξη, επαγγελματική κινητικότητα και ανέλιξη του ανθρώπινου δυναμικού στην αγορά εργασίας, καθώς και την επαγγελματική και προσωπική ανάπτυξη

Ακολουθούν οι προτάσεις μας για ένα εξειδικευμένο πρόγραμμα για τους Κοινωνικούς Συνεταιρισμούς.

Αναρτήθηκε από

[Συμμετοχική Δημοκρατία](#)

στις

[7:20 π.μ.](#)

[Αποστολή με μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου](#)

[BlogThis!](#)

[Μοιραστείτε το στο Twitter](#)

[Μοιραστείτε το στο Facebook](#)

[Κοινοποίηση στο Pinterest](#)

